

Një melodi dashurie

Vjeshtë, shi, dritare, çaj të ngrohtë, libër në dorë. Në stuhinë e kokës së ideve - një veçori e njohur për të. Ulur nga dritarja në pizhame e bukur të verdhë, e mbuluar me fustan tuaj të preferuar që nëna e saj endur para se të shtrat të sëmure me një stilolaps në dorë të menduarit rreth jetës dhe të vendosur për të shkruar diçka pas një dite plot tension dhe ajo i dha univeruzmot. Ndoshta po ndodh për një arsye apo ndoshta jo. Ndoshta e keqja është një shenjë e mirë ose ndoshta jo. Lotët shkuan nga sytë e saj të gjelbërt si shiu që nxituan shpejt nga jashtë dritares. Dy ditë më parë, ai humbi të dashurin e tij. Gruaja që i dha të gjithë mbështetjen, të gjithë fuqinë dhe forcën, pavarësisht sa të lodhur. Ai ishte shumë i sëmure, por kurrë nuk fliste për këtë. Pa marrë parasysh se si. Sëmundja u pranua tre vjet më parë. Ata jetonin me nënën dhe vajzën me një rrogë, të cilën ajo e mori në mënyrë të parregullt. Ai po pastronte në shtëpitë e njerëzve të klasës së lartë. Ajo e mbështeti vajzën e saj, e cila ishte student në fakultetin e muzikës. Violin luajti. Meloditë që njihnin shpesh luanin ato dhe i dhanë paqe dhe qetësi. Ajo po luante për të. Por ai kurrë nuk mendonte se do të largohej kaq shpejt. Kaluan ditë, muaj. Ai mbijetoi në mënyrë të pavarur. Mësuar, punuar, luajtur. Sa ngadalë janë retë e errëta që janë ngulfatur për një kohë të gjatë të copëtuar. Ai filloi të shihte botën me ngjyra të tjera. Si deri tani ai ishte një Daltonian. Ajo u zgjodh si studenti më i mirë, duke e lejuar atë të shkonte në një vend tjetër për të vazhduar studimet e saj. Të paktën priste që jeta atje të ndryshonte për njëqind e tetëdhjetë gradë. Nuk ishte askush dhe nuk e di askënd deri në orën e parë të mos afrohet një djalë i gjatë me flokë të ashpër kafe, të trasha vetullat formë bukur, dhëmbët si margaritarë, shkëmb të lartë. Ata nuk u pajtuan shumë mirë. Dhe dukej shumë arrogant dhe krenar. Ajo që ishte e zezë për të ishte e bardhë. Dhe ai luajti violinë, por ai kurrë nuk e pa atë si dikush me të cilin mund të konkuronte. Ai praktikoi në klasën e profesorëve më të mirë. Ata dinin të grindeshin, të çonin njëri-tjetrin me njëri-tjetrin. Ata ishin të mahnitur. Kishte një lloj kimie mes tyre që nuk i linte ata të ndalonin shoqërimin. Kolegji shpalli një konkurs, një koncert që do të ndiqet nga të gjithë ata që kanë dëshirë. Ai nuk pranoi të konkurronte. Ai nuk kishte frikë të provonte humbjen, por ai thjesht luajti për vete, sepse e përmbushi atë. Por ajo insistoi. Ata ishin edhe më afër njëri-tjetrit. Ata u bënë pijet më të mira. Tregon histori rreth kafshëve. Violinë në të cilën ai luajti ishte i habitur nga babai i tij i cili tragjikisht ka humbur jetën në një aksident me makinë. Ftuar për darkë në apartamentin e tij modest me shkëlqim dhe i zoti, ku drita e qirinj dekorative djegur në tavolinë dhe rrezet e hënës shkruan shënimet që janë treguar në dritën më të mirë. Ata punuan së bashku, me këmbëngulje, me punë dhe dashuri. Konkursi i tyre u reduktua në palën e kundërt të djaloshit dhe të dashurës, të cilët ishin të sigurt në vetvete me moton "Vetëm unë e di dhe askush tjetër". Ata ishin duke qëndruar në provë dhe duke dëgjuar tingujt. Ata ishin të vetëdijshëm se ata ishin më të mirë se ata. Janë planifikuar plane për t'i parandaluar ata që të bëjnë atë që po bënin. Ata nuk e dinin se si. Por për të këqijat nuk duhet shumë. Dritë dhe dita e koncertit. Performanca e tyre ishte e fundit. Ata gjithashtu kishin një koreografi me fëmijët e studios së baletit që kërcenin në melodinë e dashurisë së dy njerëzve që nuk janë të vetëdijshëm se janë në dashuri me njëri-tjetrin. Vetëm duke u përgatitur për të dalë nga shtëpia, policia erdhi te dera e tij. Ai nuk dinte të reagoje. Është patjetër një gabim. Por oficerët me urdhër në dorën e tij e çuan atë në stacion. Grupi i baletit dhe violinisti po përgatiten në dhomën e caktuar në shtëpinë e kulturës. Ata ishin duke pritur për të. Ajo nuk donte të mendonte se ai hoqi dorë. Ai besonte se do të dilte në derë. Shfaqjet kaluan shpejt një nga një. Ai u mor në pyetje dhe dyshohej shpifje për një veprim të sëmure. U bë e qartë se ishte një gabim vetëm në mënyrë që të mos ndodhte. Por në fund, drejtësia gjithmonë fiton. Çështja u pastrua shpejt. Vetëm pamja e tyre u njoftua para se të shfaqej. Ashtu si një gur nga zemra e tij dhe ra, ai

mori ngjyrën e fytyrës së tij. Ai e përqafoi fuqishëm atë. Salla u bëri jehonë violinave, luajtën njëra-tjetrën, me sytë që shkëlqenin nga dashuria. Balerinat ndërthureshin midis tyre, erën e dashurisë, përmbushjes, euforisë ndjerë. Ata arritën gjithashtu rezultatin. Ata ishin më të mirët në mesin e më të mirëve. Gjithçka ka ndodhur në mënyrë spontane, reale. Me një puthje u kurorëzua fitorja e tyre. Audienca duartrokiti pa u lodhur. Ata e kuptuan se dashuria është ajo që i bën ata të lumtur me njëri-tjetrin. Dhe tani që ata janë prindërit e dy vajzave të bukura që janë rezultat i dashurisë së tyre. Ata e kuptuan se çdo gjë në jetë po ndodh për një arsye. Asgjë nuk është plotësisht aksidentale. Çdo gjë është e keqe për të mirë. Pas çdo shi, lind dielli.

Hristina Nuneska

SOEPTU "Kuzman Josifoski-Pitu"

Mentor: Prof. Sonja Mircheska.